

12. ELS DETERMINANTS. L'ARTÍCUL

12.1. CONCEPTES BÀSICS: ELS ESPECIFICADORS

Els especificadors són els elements del sintagma nominal que permeten actualisar el substantiu, concretant-lo en una expressió dotada de referència en una situació determinada. La funció especificadora és duta a terme per dos classes gramaticals que la gramàtica tradicional engloba baix el nom d'adjectius determinatius: els quantificadors i els determinants.

i. Els quantificadors estableixen la mida o extensió del sintagma nominal i s'agrupen en dos grans classes:

- els numerals: *La gata ha tengut **huit** gatets.*
- els indefinits: *En la manifestació participaren **molts** jóvens.*

En el primer eixemple el quantificador numeral **huit** delimita de manera exacta l'extensió del substantiu *gatets* i, encara que no permet identificar quins gatets són, a l'establir la seua extensió està, en cert sentit, concretant-los, és dir, actualisant-los. En el segon eixemple l'indefinit **molts** delimita l'extensió de *jóvens*, per més que de manera manco precisa.

ii. Els determinants o actualisadors propis concreten el substantiu, associant-lo a una referent en una situació determinada. Són:

- els articles: *Menja 't **les** fraules ya o es llançaran a perdre.*
- els possessius: ***Mon** germà estudia en l'Universitat de València.*
- els demostratius: ***Eixos** poals els comprí ahir en la botiga del cantó.*

En els eixemples anteriors l'article **les**, el possessiu **mon** i el demostratiu **eixos** vinculen els substantius que acompanyen a uns referents concrets i identificables, de manera que l'oyent sap, respectivament, quines fraules ha de menjar, quin germà estudia en l'Universitat de València, i quins són els nous poals.

Els determinants concorden en gènere i número en el substantiu que especifiquen: a l'actualisar el substantiu, assignant-li un referent o referents determinats, els determinants li imponden el seu número (singular o plural), al mateix temps que reben d'ell el gènere. En *Eixos poals els comprí ahir en la botiga* el substantiu *poals* va en plural perquè el determinant plural *eixos* senyala que l'emissor ne comprà més d'u, mentres que *eixos* va en masculí perquè *poals* té gènere masculí.

iii. Ademés, els relatius i els interrogatius-exclamatius poden realitzar una funció pròxima a l'especificadora dels adjectius determinatius (*¿Quin llibre vols?*; *¡Quin llibre més interessant!*). No obstant, la seua funció primordial no consistix pròpiament en especificar el substantiu, sino en representar els elements comunicatius de l'acte de parla, motiu pel qual no pertanyen als determinants, sino que constitueixen un grup autònom a banda (vore capítul 17).

12.2. FUNCIO ESPECIFICATIVA I FUNCIO PRONOMINAL

A excepció de l'article, totes les demés categories que actuen com a especificadors poden actuar també com a núcleu del sintagma nominal, és dir, que poden actuar com a **pronoms**:¹¹⁹

	<i>FUNCIO ESPECIFICADORA</i>	<i>FUNCIO PRONOMINAL</i>
Demostratius	<i>Dona'm eixa llima.</i>	<i>Dona'm eixa.</i>
Possessius	<i>El nostre llinage és d'orige estranger.</i>	<i>El nostre és d'orige estranger.</i>
Indefinits	<i>Se cremaren alguns boscs.</i>	<i>Se'n cremaren alguns.</i>
Numerals	<i>Li han tocat huit millons.</i>	<i>Li n'han tocat huit.</i>
Relatius- Interrogatius- Exclamatius	<i>¿Quina brusa t'estimes més?</i>	<i>¿Quina t'estimes més?</i>

Aixina, podem distinguir les següents classes de pronoms:

- Els pronoms personals: *Yo puc vindre.*

¹¹⁹ En sentit estricta resulta més apropiat parlar de funció sintàctica pronominal que d'una categoria gramatical pronominal que agrupe a elements tan diferents com demostratius, possessius, indefinits, numerals, relatius, interrogatius i exclamatius, ademés dels personals. Pareix més coherent, per eixemple, englobar el pronom demostratiu *eixa* de *Dona'm eixa* junt al determinant demostratiu de *Dona'm eixa llima*, precisant que en el primer cas fa una funció especificadora i en el segon, nuclear, que no agrupar baix la mateixa categoria de pronom al demostratiu *eixa* i al numeral *huit* o al personal *yo*.

No obstant, per raons didàctiques i d'acort en la tradició gramatical valenciana i romànica, mantindrem la consideració dels pronoms com a categoria gramatical unitària. Aixina i tot, tractarem cada classe de pronom en relació en la classe de determinant corresponent i dedicarem el capítul del pronom exclusivament als personals (forts i dèbils), els quals, ademés de ser els prototípics, no troben correspondència en ninguna classe determinant paralela.

- Els demostratius: *Este m'agrada més.*
- Els possessius: *Dus les teues.*
- Els indefinits: *Algú ha agranat la porta del colege.*
- Els numerals: *Ne vullc **xixanta**.*
- Els interrogatius i exclamatius: *¿Quànts han fet l'eixercici?*
- Els relatius: *Tria **la que** vullgues.*

12.3. L'ARTÍCUL: CONCEPTE BÀSIC

Tradicionalment se considera que els articles són actualisadors semànticament buits que precedixen a substantius o categories substantivades i que presenten dos funcions bàsiques:

- a) **Identificadora - classificadora** del substantiu al qual acompanyen. Comparem els diferents matisos actualisadors que aporta la presència dels articles *els* i *uns*, o bé l'absència d'article (vore epígraf 12.4.2.2):

*He vist **els** gossos*

*He vist **uns** gossos*

He vist gossos.

- b) **Transpositora**, quan la seua presència es dona junt a adjectius, adverbis, sintagmes, oracions... i fa que estos actuen sintàcticament com un substantiu. Quan esta funció té lloc, se combina en l'identificadora – classificadora pròpia de cada forma:

El bo, el lleig i el roïn

De l'ahir al demà

La de dalt / Una de dalt

El que vullc / La que vullc / Lo que vullc

El que tu saps / La que tu saps / Lo que tu saps

Un destarifat com ell no mereix tanta atenció.

*No em dones **un** no per resposta.*

Usualment els articles valencians se classifiquen en quatre categories: definit, indefinit, neutre i personal, a les quals se'ls suma una quinta categoria merament formal, les contraccions de l'article determinat.

Esta classificació és contestada per no pocs gramàtics moderns, tant en la nomenclatura com en la pròpia consideració d'algunes d'estes formes com a “verdaders” articles. No obstant, per tractar-se d'una obra fonamentalment didàctica i normativa, en esta gramàtica s'ha optat per mantindre la classificació tradicional.

D'esta manera, les formes dels articles en valencià són les següents:

	<i>Singular</i>		<i>Plural</i>	
	<i>Masculí</i>	<i>Femení</i>	<i>Masculí</i>	<i>Femení</i>
Definit	<i>el / lo / l'</i>	<i>la / l'</i>	<i>els / los</i>	<i>les</i>
Formes contractes de l'article definit	<i>a + el > al</i> <i>de + el > del</i> <i>per + el > pel</i> <i>ca + el > cal</i>	-	<i>a + els > als</i> <i>de + els > dels</i> <i>per + els > pels</i> <i>ca + els > cals</i>	-
Indefinit	<i>un</i>	<i>una</i>	<i>uns</i>	<i>unes</i>
Neutre	<i>lo</i>			
Personals ¹²⁰	<i>En / N'</i>	<i>Na / N'</i>	-	-

12.4. L'ARTÍCUL DEFINIT I L'ARTÍCUL INDEFINIT

12.4.1. Forma

Tant l'article definit *el/lo, la, els/los, les* com l'indefinit *un, una, uns, unes* concorden en gènere i número en el núcleu substantiu:

L'home

La dona

Uns hòmens

Unes dones

Mentres que l'article definit és una partícula àtona, l'indefinit és tònic i, per tant, presenta un accent prosòdic propi: *la mare* [lamàre], pero *una mare* [úna máre]. El caràcter tònic de l'article indefinit queda de manifest comparant seqüències com *Necessitem unió* [unió] / *Necessitem un ió* [ún ió].

¹²⁰ Existixen també les formes de caràcter popular *Don / Donya* i *So*.

La forma de l'artícul definit mostra, en funció del context fònic i dels usos dialectals, certes variacions, producte de l'evolució de l'idioma a través dels sigles:

i. Formes apostrofades de l'artícul definit. Generalment, tant l'artícul masculí *el/lo* com el femení *la* prenen la forma apostrofada *l'* davant de qualsevol paraula escomençada per vocal o hac muda:¹²¹

la + hora > l' hora

el/lo + objecte > l' objecte

el/lo + èxit > l' èxit

la + eixida > l' eixida

la + unió > l' unió

el/lo + univers > l' univers

ii. Formes contractes de l'artícul definit. L'artícul definit masculí presenta una forma contracta si va darrere de les preposicions *a*, *de* i *per*:

a + el gat = al gat

a + els gats = als gats

de + el gat = del gat

de + els gats = dels gats

per + el gat = pel gat

*per + els gats = pels gats*¹²²

No obstant, en el cas del singular, si la paraula que acompanya a l'artícul escomença per vocal, l'apostrofació de l'artícul contra dita paraula té preferència sobre la contracció en la preposició:

a + l'atre = a l'atre (i no **al atre*)

de + l'atre = de l'atre (i no **del atre*)

¹²¹ Poden vore's les regles d'apostrofació completament desenrollades (incloent certes excepcions) en el capítol 5 d'esta gramàtica.

¹²² A voltes en la llengua coloquial no es practica esta contracció de manera sistemàtica: *per el gat*, *per els gats*. Estos usos han d'evitar-se en àmbits de major formalitat.

per + l'atre = per l'atre (i no **pel atre*)

També es practica una contracció en *ca*, forma apocopada coloquial de *casa de*:

casa del Rallat > ca + el Rallat > cal Rallat

casa dels pares > ca + els pares > cals pares

Recordem que en el cas de les preposicions compostes (*per a, fins a, des de...*), el funcionament de les formes contractes és exactament el mateix:

per a + els chiquets = per als chiquets

des de + el principi = des del principi

cap a + el nord = cap al nord

fins a + el moment = fins al moment

Pero:

per a + l'home = per a l'home

des de + l'antiguetat = des de l'antiguetat

cap a + l'esquerra = cap a l'esquerra

fins a + l'atra = fins a l'atra

iii. Formes clàssiques de l'article masculí. En la llengua clàssica, les formes generals usades per a l'article definit masculí eren *lo, los* (hui conegudes, per eixe motiu, com a "formes clàssiques" de l'article) junt a les elidides *l, ls*, a les quals, posteriorment, s'afegiren les formes *el, els*, sorgides per evolució de dites variants elidides.¹²³

¹²³ Encara que alguns autors sostenen que *el, els* devien d'existir ja des dels primers moments de l'idioma (derivats del demostratiu llatí *ille*), en la llengua escrita més antiga la forma de l'article definit masculí (derivada del neutre del mateix demostratiu, *illud*) era *lo* per al singular i *los* per al plural: *lo camp, los rojos*. No obstant, la *o* de la forma *lo* solia elidir-se si acompanyava a una paraula escomençada per vocal, sense separar-se en cap de signe ortogràfic com en l'actualitat:

Lo arbre > Larbre (ortografia moderna: *L'arbre*)

Per la pròpia condició àtona de l'article definit, tant *lo* com *los* també tendien a elidir-se en la paraula precedent si esta acabava en vocal, transformant-se, respectivament, en les partícules asilábiques *l, ls*, que no es separaven tampoc en cap de signe ortogràfic:

Rega lo camp > Regal (= Rega·l) camp

Compra los rojos > Comprals (= Compra·ls) rojos

No obstant, en l'actualitat les formes clàssiques de l'article *lo*, *los* en qualsevol posició han segut substituïdes en bona mida per les formes *el*, *els* ("formes generals actuals" de l'article). Les formes clàssiques només tenen vitalitat plena en les comarques més septentrionals (el Maestrat, fonamentalment):

Lo dinar estava boníssim (en valencià general: *El dinar estava boníssim*).

Han vengut los cosins i m'han tornat lo coche (en valencià general: *Han vengut els cosins i m'han tornat el coche*).

Este fet té també el seu reflex en la toponímia de la zona: *Canet lo Roig*, *Lo Boixar*, etc.

En valencià general l'ús de les formes clàssiques només se manté, en major o menor vitalitat segons els dialectes, en certes expressions i refrans, i especialment darrere de la preposició *en* (ya siga indicant lloc, instrument o companyia), dels adverbis *tot*, *dins* i *damunt*, i, en alguns casos, de la preposició *per*:

en lo carrer

en los amics

Posteriorment, estes partícules asilábiques prengueren una vocal *e* de recolzament, donant lloc a les noves formes *el*, *els*.

Rega el camp

Compra els rojos

En la llengua del Sigle d'Or i en valencià general fins al sigle XVIII, l'article definit masculí presentava de manera majoritària les formes *lo*, *los*, i solia practicar les elisions descrites, encara que de manera no sistemàtica; produint-se més a sovint si la paraula acabada en vocal era monosilábica. El títol d'una de les obres cimeres de la nostra lliteratura, la novel·la *Tirant lo Blanch*, és un bon exemple de l'ús de l'article clàssic.

No obstant, especialment a partir del sigle XVIII s'observa una tendència creixent a usar les formes invertides *el*, *els* en contexts diferents als descrits. Carles Ros, en el seu *Tractat d'adages i refranys valencians, i pràctica per a escriure ab perfecció la llengua valenciana* (1736) ja havia de donar unes regles expressades per a l'ús dels doblats *lo/el*, *los/els*, indicant que *lo*, *los* havien d'usar-se a principi de frase o darrere de consonant, i *el*, *els* darrere de vocal.

Ya en el sigle XIX, les formes clàssiques *lo*, *los* només solien usar-se en la llengua parlada general (i no sempre) darrere de les preposicions *en* i *per*, i darrere de certs adverbis com *tot*, *dins* o *damunt*, mentres que en els demés casos solien substituir-se per *el*, *els*. Per més que els escriptors de la Renaixença encara donaven preferència a les formes clàssiques *lo*, *los*, la seua desaparició paulatina en valencià parlat continuaria en el sigle XX i es traslladaria també al valencià lliterari.

La raó d'este canvi llingüístic no ha segut mai interpretada de manera convincent. L'influència del castellà (que utilisa només la forma *el* per al singular) no pot explicar el fenomen per complet. També degué de colaborar el manteniment de *lo* com a article neutre, introduint d'esta manera un matis sintàctic entre *el* i *lo* que resultava útil per a la llengua. Note's ademés que l'aparició de les formes apostrofades *l*, *ls* i les invertides *el*, *els* dels pronoms personals dèbils *lo*, *los* té també el mateix oríge.

tot lo món

tot lo matí

tots los dies

tot lo sant dia

damunt lo llit

dins lo cap

per lo matí

*per lo mig*¹²⁴

Partint del fet que no és factible la recuperació total de les formes clàssiques, se recomana el seu manteniment en els dialectes en que encara continuen vives i la potenciació del seu us en aquells contextos en que encara continuen sent generals en tot o la major part del valencià, com ara en els exemples damunt senyalats.

Siga com siga, se consideren correctes tant les formes clàssiques com les generals de l'article masculí, en qualsevol situació d'us de l'idioma.¹²⁵

Eixemples d'us de les diferents formes de l'article definit masculí:

	<i>Singular</i>	<i>Plural</i>
Forma clàssica	<i>lo pare</i>	<i>los hòmens</i>
Forma general actual	<i>el pare</i>	<i>els hòmens</i>
Forma apostrofada	<i>l'home</i>	-
Formes contractes	<i>al pare</i> <i>del pare</i> <i>pel pare</i> <i>cal pare</i>	<i>als hòmens</i> <i>dels hòmens</i> <i>pels hòmens</i> <i>cals hòmens</i>

¹²⁴ Notem que en estes expressions, conservades intactes des de la llengua clàssica, no es practica la contracció *per + el/lo = pel* (que donaria *pel matí*, *pel mig*, formes també correctes). Açò suggerix que la generalisació de la contracció *per + el > pel* és relativament moderna, en comparació en les més antigues *a + el > al* o *de + el > del*.

¹²⁵ En la vila de Tàrbena, repoblada en mallorquins en el segle XVII, s'usen encara les formes balears de l'article: *es, sa* per al singular (*es pa, sa cosa*) i *es, ses* per al plural; *es pans, ses coses*. Per una altra banda, en el valencià més meridional, els articles *els, les* del plural se confonen en *es*: *es flares, es neus*, en lloc de *els flares, les neus*. Fora dels àmbits més locals, han d'usar-se les formes generals del valencià.

Eixemples d'us de les diferents formes de l'artícul definit femení:

	<i>Singular</i>	<i>Plural</i>
Forma general	<i>la mare</i>	<i>les dònnes</i> <i>les hortas</i>
Forma apostrofada	<i>l'horta</i>	-

12.4.2. Us de l'artícul definit i de l'artícul indefinit

12.4.2.1. *Funció identificadora i funció classificadora*

L'artícul definit (*el/lo, la, els/los, les*) acompanya a un objecte concret que ve determinat de manera unívoca pel context o la situació. Té, per tant, una funció *identificadora*, puix el seu us junt al substantiu indica que l'emissor ya ha mencionat prèviament l'objecte en el seu discurs o be que el receptor coneix la seua existència:

*Agarra **el** rellonge.*

***La** yaya no vol que vages.*

Si l'objecte apareix per primera volta en el context, per contra, s'usa l'artícul indefinit (*un, una, uns, unes*) que actua com a *presentador* de l'objecte, el qual no és conegut o no ha segut mencionat prèviament en el discurs:

*Ahir entraren en casa **unes** palometes [...] **Les** palometes tenien **uns** colors que mai havia vists.*

*He ficat la roba en **la** llavadora (la que ya coneixem i tenim en casa) pero Vullc comprar-me **una** llavadora (una nova llavadora que encara no coneixem).*

L'us de *un, una, uns, unes* requerix, no obstant, que l'objecte siga contable o pugua convertir-se en contable. De fet, en est últim cas, té l'efecte de singularisar un objecte o porció d'entre tots els de la seua classe o concepte:

*En Espadà es respira **un** aire molt pur.*

En referents únics i en referents genèrics (referits al conjunt de tota una classe) s'usa l'artícul definit:

***El** gos és el millor amic de l'home.*

***La** valeriana és molt bona per a dormir be.*

***El** sol està en el periodo de màxima activitat.*

Si be, pot usar-se també l'indefinit en les definicions i també en les caracterisacions de classes de substantius animades:

Una lligona és una espècie d'aixada de fulla molt ampla.

El valor és qualitat bàsica d'un militar.

Un mege es deu als seus pacients.

També s'usa l'article indefinit per a resaltar un fet de manera emfàtica:

Fa un fret que pela.

Fa un vent que tira de tò.

¡Diu unes coses!

O per a expressar una quantitat aproximada:

Costava uns díhuit euros.

Farà uns vint minuts que se n'ha anat.

L'us de l'article definit o de l'indefinit està fixat en certes expressions i no hi ha possibilitat de tria:

*Dona'm la mà pero Tira'm una maneta (i no *Tira'm la maneta).*

El nom d'article indefinit per a *un* no és arbitrari, ya que, per una banda, s'opon a l'article definit *el* i, ademés, per una atra, pot funcionar com un quantificador indefinit (i inclús numeral). Observem els següents casos:

- Us commutable per indefinits com *algun*, *qualsevol* o *cert*: *Un dia t'arrependeràs (= Algun dia t'arrependeràs / Qualsevol dia t'arrependeràs); Sé que passen les vacances en un/cert poble de la costa, pero mai me'n recorde del nom.*
- Us correlatiu de *atre*: *Té una casa en Elig i una atra en Alacant.*
- Us com a numeral: *Ya no recorde si Pep té un fill o en té dos.*

12.4.2.2. Presència i absència de l'article

Un substantiu acompanyat d'article definit o indefinit denota la seua existència concreta en l'espai o en el temps, és dir, queda actualisat. L'obligatorietat de l'article depén d'una complexa combinació de factors: principalment, la classe gramatical del substantiu, la funció sintàctica que realisa i la seua posició en relació al verp.

i. En quant a la **classe** a la que pertany el substantiu, podem distinguir els següents casos:

a) La presència de l'article és obligatòria en els noms comptables en singular (*estrela, escaló, falla, alfàbega, billet, pereta...*) quan realisen una funció sintàctica argumental: subjecte, complement directe, complement indirecte, complement de règim i complement agent, además de l'atribut de les oracions copulatives. Aixina, en els següents exemples l'omissió de l'article no seria possible:

*Han dut **el / un** llibre.*

***El / un** chiquet no parava de plorar.*

*Li botà fòc a **la / una** falla.*

b) És generalment necessària la presència d'article en els noms que indiquen un efecte o un resultat d'una acció (per exemple: *llavat*<*llavar*, *jurament*<*jurar*, *actuació*<*actuar*, *presentació*<*presentar*, *treta*<*traure*, *espionage*<*espigar*) si fan una funció argumental:

*Vérem **la** presentació del llibre.*

*Convidaren a la presidenta a fer **la** treta d'honor en el partit.*

*El jurat donà un huit a **l'**actuació.*

No obstant, el valor abstracte d'estos noms derivat de la seua relació en les accions els permet certs usos sense article:

L'acusaren d'espionage.

c) Finalment, la necessitat de l'article és menor en els noms abstractes (*vellea, amor, justícia...*), en els noms comptables en plural (*billets, colps, punyades, endívies...*) i en els noms no comptables (*fusta, fret, aigua...*). Apareixen habitualment sense article en funció d'objecte directe i d'atribut i, ocasionalment, en funció de complement de règim:

Tinc fret.

Vullc aigua.

El proveïren de fusta.

Això es verdader amor.

Precedits d'article indefinit els noms no comptables poden passar a funcionar com a comptables: *Vullc un café = una tassa de café; Demaní una cervesa = una botella de cervesa.*

ii. Si el sintagma nominal **precedix al verb** i realisa una funció argumental, la presència de l'artícul és obligatòria, inclús si el nom és abstracte, no contable o contable plural:

*Els damnificats per la riuada reclamen **justícia**. / **La justícia** funciona de manera lenta* (nom abstracte).

*Necessite respirar **aire pur**. / **L'aire** està molt contaminat* (nom no contable).

*Habitualment acodixen al local **hòmens fadrins**. / **Uns hòmens fadrins** entraren al local buscant parella* (nom contable plural).

*Aplegaven **coches** contínuament. / **Els coches** aplegaven contínuament* (nom contable plural).

Les excepcions s'ajusten als següents casos:

- a) Són refrans, proverbis o pertanyen al registre periodístic: *Terroriste detengut en València*.
- b) Són enumeracions de classes, be contrastades (*Fòc i aigua són incompatibles*), be complementàries, que denoten conjuntament la totalitat de la categoria: *Gatets i gossets volen dir la seua* (= tots volen dir la seua); *Hòmens i dones mamprengueren a plorar*.
- c) El nom està realçat emfàticament com a foc de contrast (vore epígraf 9.6.3): *CAFÉ i no suc prenc per a desdejunar*.

iii. Els noms comptables en plural són els que millor mostren el contrast de valors entre la presència de l'artícul definit, la presència de l'indefinit i l'absència d'artícul:

- a) si no acompanyem el nom en cap de determinant nos referim al conjunt de la classe, no a uns elements concrets de la categoria: *A la meua paradeta de llepolies venen normalment chiquets* (i no, adults).
- b) si acompanyem el nom en l'artícul indefinit nos referim a uns individus concrets, encara que no específics: *A la meua paradeta de llepolies venen totes les vesprades uns chiquets i em compren dos paquets de cromos* (són uns chiquets concrets, encara que no identificables per l'oyent, que no sap quins són).
- c) finalment, si acompanyem el nom en l'artícul definit, nos referim a uns individus concrets i específics, identificables per part de l'oyent: *El meu home i yo mai deixem als chiquets baixar a soles a la paradeta de llepolies* (són els fills de l'emissor).

En general, quan no es pensa en un objecte específic, sino en el concepte o essència de lo nomenat o en el conjunt de la classe designada, el substantiu apareix sense artícul. No duen artícul els noms comptables singulars quan, conjuntament en el verb,

expressen una situació culturalment fixada o estereotipada, com s'observa en els exemples següents:

*Està buscant **faena**.*

*Ya tinc **llavaplat**s.*

*Per fi ha trobat **nóvio**.*

*Ya va a **escola**.*

Comparem els següents casos, en article i sense ell, per a mostrar el matís generalisador o singularisador de la seua presència o absència:

*Va sempre en falda. / Hui du **una** falda. / Hui du **la** falda que li regalares.*

*Tu tens gos i yo tinc gat. / Tinc **un** gat negre. / **El** gat està ple de puces.*

*El sopar està en taula. / Tinc **una** taula que no gaste. / Les claus estan en **la** taula.*

*Oferixen sòu, casa i coche. / Tinc **una** casa en Moixent. / He netejat **la** casa.*

*Busque criat. / Ha contractat **un** criat. / Ha despachat **al** seu criat*

*El decret està pendent de la firma d'alcaldia. / El decret està pendent de la firma d'**una** alcaldia poc procliu als gasts innecessaris. / El decret està pendent de la firma de l'alcaldia de Benicolet.*

iv. La necessitat de l'article ve determinada ademés per uns altres factors:

- a) La naturalesa semàntica del verb de l'enunciat influïx en l'ús de l'article si el nom fa una funció argumental. Per exemple, els verbs d'afecció síquica o física exigixen la determinació del subjecte: *M'agrada **la** llimonada; Me fan mal **les** cames.*

I el contingut semàntic de verbs com *dominar*, *devorar* o *empapussar* necessita aplicar-se a elements prèviament individualisats, és dir, actualisats per mig de l'article: *Domina perfectament l'oratòria; Devora **les** noveles negres; Fart de tant de bregar, li empapussà **les** sopetes al chiquet.*

- b) En canvi, els substantius que indiquen el nom d'assignatures, estudis, idiomes i professions normalment no porten article:¹²⁶ *Sap anglés; Estudia arquitectura; És mege.*

¹²⁶ No obstant, d'acort en lo exposat en el punt 2, sí en duran si precedixen al verb: *L'arquitectura és molt difícil; L'anglés s'estudia des de Primària en les escoles valencianes...*

- c) Han de dur article els noms que funcionen com a objecte directe (encara que siguin abstractes, no comptables o comptables plurals) quan van modificats per un adjectiu qualificatiu, principalment si indica valoració: *Fa fret - Fa un fret terrible; Impongué justícia / Impongué una implacable justícia*. No obstant, la modificació del substantiu per part d'un adjectiu relacional o classificador (vore epígraf 10.5.2.2) no comporta l'obligatorietat de l'article: *Menjà carn / Menjà una carn molt bona / Menjà carn bovina*.
- d) Els noms introduïts per les preposicions *de, en, per a* i *sense* no solen dur article quan el sintagma preposicional funciona com si fora un adjectiu relacional o classificador, delimitant el significat del núcle substantiu: *Taula de metal (=Taula metàlica); Mal de pancha; Películes per a chiquets (=Películes infantils); Habitació sense finestres*.

v. No contrastant, en algun cas la presència o absència de l'article no varia pràcticament el significat:

Tinc grans esperances posades en tu. / Tinc unes grans esperances posades en tu.

Les reivindicacions quedaren en segon pla. / Les reivindicacions quedaren en un segon pla.

En este sentit, la casuística és molt variada, per lo que només donarem ací certes recomanacions bàsiques en aquells casos que puguen presentar dubtes de manera més freqüent, i que es descriuen en els apartats següents.

vi. Davant dels noms dels dies de la setmana, en tant que substantius, s'usa habitualment l'article, pero este tendix a ometre's quan s'utilisen més aïna com un adverbi de temps (senyalant l'immediatea del dia al qual fem referència), en un us anàlec al d'uns altres adverbis de temps com *hui* o *demà*:

Dimecres acabarem de compactar l'arena i dijous asfaltarem.

Dissabte de matí aniré a la plaça Redona.

Comparem en:

Hui acabarem de compactar l'arena i demà asfaltarem.

Demà de matí aniré a la plaça Redona.

No obstant, també és possible en estos casos l'us de l'article:

Aniré a la plaça Redona el dissabte (= este dissabte, i no un altre).

Sol ometre's també l'article si el nom del dia de la setmana va darrere de preposició:

Qui en dimarts se casa, en dumenge es penja.

Enguany Sant Josep cau en dissabte.

En canvi, no és correcte ometre l'article en qualsevol altre cas, com quan el dia en qüestió ve explicitat per un adjectiu o per la sifra corresponent del calendari o quan volem indicar periodicitat:

El dissabte 25 farà xixanta anys.

En la reunió del dijous passat prenguérem molts acorts.

Les classes seran els dimarts i els dimecres de huit a deu.

El conte del dumenge fon una publicació de gran popularitat.

vii. En els mesos de l'any l'article habitualment s'omet, encara que en certes frases del camp, referides a fets meteorològics, l'article s'usa a voltes:

Vingué al món en giner.

Enguany agarre les vacances en setembre.

Febrer és el més més curt.

Estic ací des de maig.

En abril (o A l'abril, Per l'abril) cada gota val per mil.

El març enganyà a sa mare / Lo març va gelar a sa mare.

viii. Tampoc solen dur article els noms de festivitats usats com a indicadors temporals, és dir, quan indiquen el periodo en el qual té lloc la festa:

Ya estem en Falles.

Per Nadal coques i per Sant Joan bacores.

Enguany Pasqua serà a finals de març.

Pero direm, per exemple, *M'encanten els Nadals*, perquè ací *Nadals* fa referència a la celebració, més que al temps en el qual transcorre la festa; direm, igualment, *el Corpus i l'Ascensió*, en article, per tractar-se de dies concrets.

ix. No solen portar tampoc artícul les sifres que indiquen anys:

23 de giner de 2007

Naixquí en 1976.

Les previsions econòmiques per a 2012 són catastròfiques.

x. Si els substantius d'una enumeració són concebuts com una unitat conceptual, l'artícul a soles és obligatori davant del primer dels noms:

Els estatuts i ordenances de la comunitat de regants s'aprovaren en el segle XVII.

xi. És molt comú en el llenguatge periodístic que, per referència metonímica a un organisme o institució (per mig del topònim, del nom del lloc a on està la seu, o per un acotament del nom del propi organisme), un substantiu comú s'utilise sense artícul, en un us pròxim al del nom propi:

Zarzuela desment la notícia (referint-se al palau de la Zarzuela, residència dels reis d'Espanya).

Educació es reunirà despusedemà en els sindicats (referint-se a la Conselleria d'Educació).

L'omissió de l'artícul en estos casos, si be facilita una major economia i dinamisme del llenguatge, ha de restringir-se a àmbits de comunicació professionals, corporatius o específics, principalment si es manté íntegra la denominació de l'organisme o institució, sense acurtament. Fòra d'estos àmbits no són recomanables enunciats com els següents:

Rectorat ha prohibit la manifestació en lloc de **El Rectorat ha prohibit la manifestació.**

L'expulsió de l'alumne fon aprovada per Junta de Professors en lloc de **L'expulsió de l'alumne fon aprovada per la Junta de Professors.**

El presupost és fictici porque no fon ratificat en Junta de Govern en lloc de **El presupost és fictici porque no fon ratificat en la Junta de Govern.**

Diputació reurbanisa la travessia de Macastre en lloc de **La Diputació reurbanisa la travessia de Macastre.**

Este fenomen està estenent-se a uns atres contexts administratius i tècnics:

Esta senyalisació no s'ajusta a normativa (en lloc de la forma recomanable: **a la normativa**).

Adjunte informe de visita i calendari d'actuacions (en lloc de la forma recomanable: *l'informe de visita i el calendari...*).

xii. Davant del quantificador *atre/atres* s'usa l'article definit *el/la/els/les* quan l'element denotat pel quantificador és específic (*No vullc estes, vullc les atres ulleres*) i s'usa l'article indefinit quan no ho és (*Vullc un atre gabinet –qualsevol net– perquè este se m'ha caigut a terra*). En est últim cas l'article indefinit remarca el sentit de repetició respecte a una persona o cosa mencionada en anterioritat o que queda sobreentesa:

Vullc una atra orchata (ya me n'he pres una).

Demà anirem a un atre banc (ya havem anat prèviament a un banc).

Una atra volta ho provarem (perque esta volta havem provat una cosa distinta).

Per una atra part, s'ha de tindre en conte...

No obstant, l'article pot ometre's quan no hi ha en l'enunciat un sentit clar de repetició dins d'una sèrie, puix llavors *atre/atres* atribuïx al substantiu al qual acompanya la qualitat de “distint, diferenciat, únic”:

No vol atre consell que el de sa mare (= a soles vol el consell de sa mare).

No menja atra cosa que peix i verdura (=a soles menja peix i verdura).

Quan *atre/atres* funciona com a pronom, l'article ha d'utilisar-se sempre:¹²⁷

Se m'han trencat les ulleres, pero en tinc unes atres.

Preguntàrem ad aquell home porque no n'hi havia un atre.

Uns aplegàrem a temps, pero uns atres ho feren quan estàvem acabant.

Yo diguí que sí, pero uns atres opinaven que no.

12.4.2.3. L'article i els noms propis

i. A banda dels articles personals, que s'estudien en un atre apartat, els articles definits o indefinits no s'usen davant de noms propis de persona:¹²⁸

¹²⁷ Per a un us més detallat de l'article indefinit en relació a *atre*, vore 14.3.2.3.

¹²⁸ En el llenguatge coloquial i sobretot en l'àmbit familiar, l'article definit pot aparéixer davant de noms de pila de persones en parentiu o relació molt intensa. Si no es dona esta relació o parentiu no s'utilisa, i si es fa, té un valor despectiu.

Donís és molt amable.

Estos pasticets els ha duts Ampar.

S'exceptuen alguns casos:

- Quan s'afigen al nom adjectius o uns altres complements restrictius: *Este no és el Chimo que yo coneixia. És el Vinatea dels nostres dies. L'Einstein valencià. El gran Houdini.*
- Si funcionen com a quantificadors: *Hi ha un Leonart en la llista d'alumnes.*
- Davant de noms o llinages en sentit genèric: *Felicitats a totes les Pilars. Els Habsburcs i els Borbons. Els Jofrens. Els Vivons.*

ii. En els topònims la casuística és diversa i, en molts casos, establida per la tradició:

- Determinats noms propis geogràfics, com les mars, els rius, les serres, les montanyes, els archipèl·ecs..., van necessàriament acompanyats d'article quan s'omet el nom genèric de l'accident geogràfic en qüestió:

la mar Mediterrànea > la Mediterrànea

el riu Millars > el Millars

el cim / pic de Penyagolosa > el Penyagolosa

la serra Calderona > la Calderona

les illes Columbretes > les Columbretes

- En el cas de les comarques i parages no es produïx una omisió de l'accident geogràfic, sino que simplement s'usa l'article que correspon al gènere i número del substantiu que conforma el topònim:¹²⁹

el Maestrat

el Racó d'Ademús

els Ports

la Tinença de Benifassà

¹²⁹ Com l'ús de l'article en estos casos se troba pròxim al de la lexicalisació que es produïx en els noms de poblacions, no és estrany que l'article de les comarques se veja escrit en majúscules en l'interior d'una frase: *Tenim una casa de camp en La Safor.* Açò no és recomanable, i s'ha d'evitar especialment quan el nom de la comarca o parage forma part d'un altre nom propi: *Albalat de la Ribera, Ares del Maestrat, Simat de la Vall d'ignà.*

la Costera

la Vall dels Alcalans

la Vega Baixa

les Valls de Segó

- En el cas de les poblacions, majoritàriament van sense article, però en alguns casos l'article forma part del nom. En este cas, recordem que l'article inicial s'ha d'escriure obligatòriament en majúscula, puix és part del nom propi oficial de la població, en el qual constitueix una expressió unitària lexicalisada:

Peníscola

Ademús

Oliva

Monòver

Pero:

La Jana

L'Alcora

La Yesa

La Granja de la Costera

El Fondó dels Flares

Els Poblets

El Caire

L'Havana

La Meca

Notem que en est últim cas, les contraccions *al, del, pel* no es donen davant del nom d'una localitat, pel motiu expressat (encara que en la cadena fònica l'elisió pugua arribar a produir-se a nivell oral):

Serà millor que anem a El Saler.

L'ordenança ha segut aprovada per l'ajuntament d'Els Poblets.

L'antiga carretera nacional passa per El Verger.

- Els països, regions, illes, etc. no solen dur articlel:

Suècia

Escòcia

Baviera

Tabarca

No obstant, sí poden anar en articlel quan la denominació és en plural o composta:

els Estats Units

la República Dominicana

els Països Baixos

En la llengua antiga, per contra, era molt comú que els països, regions i inclús alguns continents s'introduïren en articlel: *la França, l'Alemanya, l'Àfrica*, etc.

Est us se manté, alternant en l'absència d'articlel, només en el nom de certs països, com ara *Argentina, Brasil, Canadà, Congo, China, Equador, Índia, Japó, Líban, Marroc, Perú, Uruguai...* els quals també solen nomenar-se, respectivament, *l'Argentina, el Brasil, el Canadà, el Congo, la China, l'Equador, l'Índia, el Japó, el Líban, el Marroc, el Perú, l'Uruguai...* Només en els pocs casos en que l'articlel forma part indivisible i no omissible del nom oficialment aprovat (com *El Salvador, La Rioja* i pocs més) este s'escriu en majúscules.

Com en el cas dels noms de persona, els noms propis geogràfics porten articlel quan se'ls afigen complements restrictius o adjectius:

la València migeval

l'Alacant que yo coneguí

l'Àfrica subsahariana

la Rússia dels sars

12.4.2.4. La funció transpositora de l'articlel definit

Además de les funcions descrites, l'articlel definit *el/la/els/les* presenta una funció transpositora, puix té la propietat de substantivar qualsevol classe de paraula o de seqüència:

- Adjectiu: *el roïn, la simpàtica, els educats, les primeres.*

- Verp: *el menjar be.*
- Adverbi: *l'ahir, el demà.*
- Preposició: *els pros i les contres.*
- Conjunció: *Guarda't els peros per a una altra ocasió.*
- Sintagma preposicional: *la de la porta d'enfront.*
- Oració: *Me preocupa el que treballes tant.*

Esta funció és compartida en l'article neutre, si be en el cas de l'article definit ve determinada a sovint per l'elipsis d'un substantiu, mentres que la substantivació de l'article neutre és d'una altra naturalesa (vore apartat 12.5.2):

el (chiquet) roïn

la (bresquilla) que tu vullgues

els (hòmens) que tu pensaves

Sobre l'us de l'article davant de verps i oracions subordinades han de realisar-se les observacions següents:

i. Davant d'infinitius s'usa l'article definit si l'infinitiu està prèviament lexicalisat com a substantiu:

El saber no ocupa lloc.

Els cantars més valencians són les albadès i el cant d'estil.

El malestar de la gent era comprensible.

Me preocupa molt qué nos depararà el pervindre.

També és possible l'us de l'article en infinitius no lexicalisats, especialment en verps d'acontenyiment, aparició o canvi d'estat, com ara *nàixer, caure, aplegar, entrar...*: *L'aplegar tart el salvà; El caure be és molt important en el bot de trampolí.*

L'article o un altre determinant resulta necessari quan l'infinitiu du com a complement un sintagma preposicional que indica l'agent de l'acció: *El/Aquell gemecar del chiquet el posà nerviós; Escoltava alegrement el/eixe riure continu de son germà.*

L'article també pot acompanyar les oracions subordinades substantives:

Me preocupa el que treballes tant.

*El que t'haja perdonat no vol dir que s'haja oblidat de l'assunt.*¹³⁰

ii. Si l'antecedent d'una oració relativa se suprimeix, l'oració subordinada se substantiva mantenint l'article davant del relatiu:

Podeu emportar-vos les que vullgau.

El relatiu *qui*, no obstant, conté implícit l'antecedent (=“la persona que”) i no precisa d'article:

Qui no vullga pols, que no vaja a l'era.

En esta funció, el relatiu *qui* és equivalent a *el que / la que / els que / les que*:

Els que no es queixen ara, que callen per a sempre / Qui no es queixe ara...

La que s'ho sàpia, que responga / Qui s'ho sàpia...

Encara que no tan freqüents en el valencià actual, són també correctes les formes *el qui / la qui / els qui / les qui*, ben usuals en la llengua antiga:

Els qui no es queixen ara...

La qui s'ho sàpia...

iii. En les oracions adjectives el relatiu du o no preposició segons la funció que realisa dins de l'oració subordinada: *L'home en el que parlí ahir era mon tio*. Si el relatiu va acompanyat per les preposicions *a*, *de*, *en* i *per*, l'article pot mencionar-se o ometre's:

L'informe a que fa menció... / al que fa menció...

Els problemes a que nos havem referit... / als que nos havem referit...

L'assunt de que parlàvem fa un moment... / del que parlàvem fa un moment...

La data en que este decret entrà en vigor... / en la que este decret entrà en vigor...

¹³⁰ En conte de l'article és possible la fórmula *El fet (de) que* anteposta a l'oració subordinada: *El fet (de) que t'haja perdonat... > El (fet) que t'haja perdonat... > El que t'haja perdonat...* També és possible esta fórmula com a alternativa a l'article davant de l'infinitiu quan este conserva el valor verbal: *L'aplegar tart el salvà / El fet d'aplegar tart el salvà*. El valor verbal d'una construcció d'infinitiu se reconeix pel fet de que admet l'alternança en l'infinitiu compost: *L'aplegar tart el salvà / L'haver aplegat tart el salvà*. En canvi, quan l'infinitiu va complementat per un adjectiu o per una oració de relatiu té valor nominal i la construcció alternativa *El fet (de) que* no és possible: *L'horrible gemecar l'aborronà* (correcte) - **El fet d'horrible gemecar l'aborronà* (incorrecte).

*L'arma **en que** es cometé el crim... / **en la que** es cometé el crim...*

*Els recursos econòmics **en que** conta per a sobreviure... / **en els que** conta per a sobreviure...*

*Les situacions difícils **per que** ha travessat... / **per les que** ha travessat...*

*El motiu **per que** vol tornar a València... / **pel que** vol tornar a València...*

En estos casos és recomanable ometre l'article per economia del llenguatge i per ser una pràctica més acostada a la llengua clàssica, sempre que no obligue a redaccions forçades o malsonants. Tinga's en conte en este sentit que:

- En oracions explicatives –que van sempre entre comes– sempre s'usa article: *La manifestació, **en la que** participaren més de centmil persones, discorregué sense ningun incident* (i no *La manifestació, en que participaren...).
- Si l'antecedent és humà, també s'usa necessàriament l'article: *La dona **a la que** ame* (o *La dona **a qui** ame*; pero no *La dona a que ame).
- Si la subordinada és negativa, l'omissió de l'article sona forçada en ocasions: *La caiguda del preu de la taronja és una qüestió **de la que** no s'ha parlat* (i no *...una qüestió de que no s'ha parlat).
- En oracions emfàtiques de relatiu és necessari també l'article: *En això és **en lo que** volia insistir* (i no *...en que volia insistir).
- Si l'antecedent no és explícit (subordinades de relatiu en funció substantiva), l'article tampoc pot ometre's:

***A la que** et diguí, presta-li més atenció.*

*Triàrem **als que** s'ho mereixien*

***En lo que** portes fet, no cal que treballes més.*

*Això devia resoldre's **pels que** tenien responsabilitat en la qüestió.*

- Darrere de preposicions distintes a *a, de, en, per* (com ara *des de, entre, cap a, per a, sense, sobre...*), si be en la llengua antiga es donaven també casos d'omissió, en la llengua actual s'usa sempre l'article:

*L'examen **per al que** solicite una revisió és...* (i no *L'examen per a que solicite...)

*València ha contat històricament en grans poetes, **entre els que** es troben...* (i no *entre que es troben...)

Notem que en totes les situacions anteriors (vore capítul 17), tant si s'usa article com si no s'usa, les construccions [*preposició (+ article) + que*] són intercanviables per la

construcció [*preposició + artícul + qual/s*], a excepció de les oracions emfàtiques i dels casos en que l'antecedent no és explícit:

L'informe al qual fa referència... (equivalent a *L'informe a que / al que fa referència...*)

Les situacions per les quals ha travessat... (equivalent a *Les situacions per que / per les que ha travessat...*)

La dona a la qual ame... (equivalent a *La dona a qui / a la que ame...*)

És una qüestió de la qual no s'ha parlat (equivalent a *És una qüestió de la que no s'ha parlat*)

L'examen per al qual solicite... (equivalent a *L'examen per al que solicite...*)

No obstant, se tracta d'una construcció pròpia de registres formals, que no sol donar-se en situacions més informals d'us de l'idioma.

12.4.2.5. La funció transpositora i pronominal de l'artícul indefinit

L'artícul indefinit *un/una/uns/unes* presenta també funcions substantivadores anàlogues a les del definit, en una distribució d'usos d'u i atre d'acort en les respectives funcions classificadora i identificativa ya descrites:

- Adjectiu: *un roïn, una inepta, uns tarroços, unes lleges.*
- Verp: *un malestar, un pervindre.*
- Adverbi: *un hui, un demà.*
- Preposició: *uns pros i unes contres.*
- Conjunció: *no podràs posar ni un pero a la meua proposta.*
- Sintagma preposicional: *una de l'atra classe.*
- Oració: *uns que vingueren.*

Ha d'advertir-se que la forma masculina singular *un* pren generalment la forma *u*¹³¹ quan el núcleu del sintagma nominal no apareix. Este fenomen comprén també els casos en que *u/un* (i els seus derivats, com *vintiú/vintiun, huitantaú/huitantaun*)

¹³¹ Se tracta d'un fenomen anàlec al que es produïx en les paraules *be/ben* (*ben fet / fet-ho be*) i *bo/bon* (*bon home / home bo*).

funcionen com a pronom indefinit o numeral, i els casos en que *u* apareix pospost al substantiu, en aposició (*És el número u*):¹³²

L'anterior regla determina que ha d'usar-se *u* (i derivats) i no *un* en les següents condicions:

- Quan funciona com a pronom indefinit, la forma és sempre *u*:

U ya no sap qué fer.

Terroristes i assessins, tot és u.

A cada u lo d'ell.

Cada u d'ells té una opinió diferent

U per u

*L'u i l'atre / la u i l'atre*¹³³

U qualsevol

- Notem que en el cas de que introduïxca una construcció partitiva per mig de la preposició *de* o si va complementat per una oració relativa, la forma és també *u*:

U de l'atra classe (i no **un de l'atra classe*)

U d'ells (i no **un d'ells*)

U de tants (i no **un de tants*)

U que vingué (i no **un que vingué*)

- Igualment, quan s'usa com a numeral, si actua com a pronom (i per tant, el núcleu nominal no apareix explícit) o si s'usa en aposició al substantiu, pren la forma *u* (i derivats):

Hem de prendre el setantaú.

¹³² Esta regla és constant en el valencià escrit fins al segle XX, i en l'oral fins als nostres dies en els parlants més purs, i deu conservar-se a pesar de l'influència recent del castellà i el català, que presenten en est aspecte uns usos distints al del valencià.

¹³³ Junt a l'expressió *l'u i l'atre* el valencià coneix també la variant *la u i l'atre* aplicada a dos elements masculins. Abdós formes són correctes. Igualment, *l'u a l'atre* i *la u a l'atre*. De fet, en la llengua clàssica era habitual el gènere femení de l'indefinit en les construccions recíproques i distributives: "*E lo duch de Sinòpoli tenia la un cap de la ala, e lo duch de Pera tenia l'altre. E lo capità anava adés a la un cap, adés era al altre*" (*Tirant lo Blanch*, cap. 155).

*Escomence les vacances l'**u** de setembre.*

*Dos per **u** són dos.*

*Entreu d'**u** en **u**.*

*L'**u** i dotze és l'estil de cant que més m'agrada.*

*El València Bàsquet ha guanyat **norantaú** a setantaset.*

*L'Elig guanya **u** a tres.*

*¿N'arriben **u** o dos?*

***U** de cada cinc tornen.*

***U** dels seus ajudants era albanés i els atres dos eren grecs.*

*Rebé tres tirs: **u** en la cama dreta i dos en l'esquerra.*

*Sempre ha volgut ser el número **u**.*

*Vixc en la porta **vintiú**.*

Només s'utilisa *un* (i derivats) quan el numeral precedix al núcleu del sintagma nominal:

*Ha complit **trentaun** anys.*

*Yo tinc **un** fill i dos filles.*

- S'ha de distinguir, no obstant, el distint funcionament del *un* article indefinit i el *u* pronom:

*En la pel·lícula ya han mort a **un** roïn pero encara en queda un atre (article).*

*Té dos fills, **u** roïn i l'atre boníssim (pronom).*

- Notem també que, quan s'usa el pronom *ne* en funció partitiva, *un*, siga indefinit o numeral, queda desproveït del núcleu del sintagma nominal, el qual se sobreentén. Segons la regla general, adopta igualment la forma *u* d'acort en l'ús del valencià clàssic i modern, si be a nivell dialectal pot haver vacilació entre *u* i *un*:

*Dona-li'n **u** (preferible a Dona-li'n **un**).*

*A soles ne vullgué **u** (preferible a A soles ne vullgué **un**).*

*Yo en vaig vore **u** (preferible a Yo en vaig vore **un**).*

Me'n queden dos de verts i u de roig (preferible a *Me'n queden dos de verts i un de roig*).

“Be saps que n’ha enconrat u en lo jaç a on dorm el gos” (*El Virgo de Viçanteta*, Josep Bernat i Baldoví).

“...prengueren-ne u e donaren-lo al Capità” (*Tirant lo Blanch*, Joanot Martorell).

12.5. L'ARTÍCUL NEUTRE

12.5.1. Caracterisació

La forma única de l'article neutre en valencià és *lo*, la qual és invariable, puix no forma contracció en les preposicions *a*, *de* o *per*, i tampoc s'apostrofa davant de vocal:

A lo comentat per Rafel, afigc una observació.

De lo que haveu dut ací, casi tot aprofita.

No havem pogut acabar per lo que ya saps.

Lo únic que vullc és eixir.

Lo estrany és que ningú protestà.

Actuarem segons lo establert en els estatuts.

Esta forma ha generat i continua generant certa controvèrsia entre els gramàtics; no sols en quant a la seua condició gramatical (article o pronom) o la seua caracterisació com a “neutre”, sino també respecte a la “correcció” o “inorrecció” del seu us en el nostre idioma.¹³⁴

Sol classificar-se com a article atenent a la seua funció transpositora substantiva davant d'adjectius (*Lo estrany*), participis de verps transitius (*M'aferme en lo dit; Tot*

¹³⁴ Qualsevol valenciaparlant actual diferencia entre *el que passa*, *la que passa* i *lo que passa*. L'article neutre *lo*, además d'estar present en el nostre idioma des de temps antics, té un alt rendiment perquè aporta uns matisos i sentits necessaris, que tot parlant competent en la llengua valenciana és capaç de distinguir. Además, l'existència d'un article *lo* específic per al neutre és coherent en uns altres aspectes del sistema lingüístic valencià, que també reconeix la categoria neutra en els pronoms personals (*ho*) i en els demostratius (*açò, això, allò*).

Condenar per motius extralingüístics est us absolutament generalisat de l'article *lo* empobrix, despersonalisa i desestructura la gramàtica del nostre idioma, además d'introduir solucions artificioses que fomenten el dubte, el prejudi i l'inseguritat lingüística en el parlant natiu i desgasten l'esforç d'aprenentatge dels nous parlants en lloc de focalisar-lo en aspectes més bàsics i necessaris de la gramàtica.

lo estudiat fins ara no t'aprofitarà per a res), adverbis (**Lo** llunt que està), sintagmes preposicionals (*He resolt ya lo de les factures*), possessius, ordinals i certs indefinits (*Dona'm lo meu; Açò és lo primer i lo demás és secundari*) i oracions (*No entenc lo que diu*), propietat que és compartida per l'article definit.

La diferència entre l'article definit i el neutre en esta funció substantivadora és que mentres l'article definit denota referents discrets¹³⁵ o concrets en uns límits definits, l'article neutre remet a referents no concrets, sense límits, lo que li otorga un valor general:¹³⁶

lo roïn (tot allò que és roïn) / *el* roïn (l'objecte o individu roïn).

Note's que en la substantivació de complements nominals (adjectius, sintagmes preposicionals, oracions relatives...) per mig de l'article definit és possible sobreentendre o recuperar un núcleu substantiu del context verbal o discursiu (*M'agraden el rellonge roig i el [rellonge] blau; El [senyor] del bigot és son pare; La [chica] que du la falda roja és ma germana*), com s'ha explicat en 12.4.2.4, pero açò no és possible en la substantivació per mig de l'article neutre.

Distinguem tres funcions fonamentals de *lo*:

- a) Individualisar una característica o aspecte general d'un objecte, concepte o entitat no humana:

Lo bo de viure en Alacant és que la ciutat oferix tots els servicis.

Lo curios del cas és que el felicitaran a pesar de la seua negligència.

Resumiren lo (més) destacat de la jornada.

- b) Resaltar emfàticament una propietat o qualitat concreta:

És sorprenent lo dura que és esta faena.

- c) Indicar quantitat:

No treballa lo suficient.

¹³⁵ Pot vore's Otheguy, R., "A semantic analysis of the difference between *el/la* and *lo*", en M. Suñer (dir.), *Contemporary Studies in Romance Linguistics*, Washington, Georgetown U. P., pàgines 249 i 250.

¹³⁶ En alguns casos de substantivació d'adjectius en valor colectiu, és indistint l'us de *lo* neutre o *el* definit: *lo absurd / l'absurd de la seua actuació*. Esta substantivació en valor generalisador fa que en casos concrets s'haja lexicalisat, usant-se en tal cas l'article definit: *M'agrada més el dolç que el salat. Ves sempre al recte i aplegaràs; El mal és que açò no té solució*.

Respecte a la substantivació de participis, en alguns casos eixa substantivació en valor generalisador també s'ha lexicalisat; usant-se, per tant, l'article definit: *el sembrat, el regat, el plogut, el banyat, el podrit*.

*No estudia **lo** necessari.*

*Fa **lo** just per a aprovar.*

Encara que en valencià no existixen substantius de gènere neutre, tal qualificatiu per a l'article ve donat per la seua correspondència directa en els demostratius neutres *açò*, *això* i *allò* (que, junt al pronom *ho*, són les úniques formes que presenten verdader gènere neutre en llengua valenciana):

***Este / Eixe / Aquell** que és menut → **el** menut*

***Esta / Eixa / Aquella** que és menuda → **la** menuda*

***Açò / Això / Allò** que és menut → **lo** menut*

*Porta **el nou** → Porta'**l***

*Porta **la nova** → Porta-**la***

*Porta **lo nou** → Porta-**ho***

12.5.2. Usos de l'article neutre

Segons havem indicat adés, l'article neutre *lo* apareix acompanyant a:

- Adjectius qualificatius: ***lo gran, lo chicotet, lo vert, lo roig.***
- Alguns determinants: possessius (***lo meu***), ordinals (***lo primer***), i certs indefinits: ***lo u, lo atre, lo demés.***
- Els relatius *qual* i *que*: ***lo qual, lo que.***
- Determinats adverbis: ***lo be, lo manco, lo suficientment...***
- Sintagmes preposicionals: ***lo de sempre, lo de l'atre dia.***
- Participis de verps que admeten us transitiu: ***lo netejat ahir.***

Per contra, no pot acompanyar mai a formes verbals personals, infinitius, gerundis, demostratius o numerals cardinals.

Darrere de l'article *lo* el gènere queda neutralisat i es presenta en la forma no marcada del masculí singular:

*No és **lo** mateix dir volta que vegada.*

*Busquem clients atrets per **lo** diferent.*

*Sempre li agrada defendre **lo** seu.*

Únicament en construccions emfàtiques relatives l'adjectiu concorda en gènere i número en el subjecte:

Explica-li a Cento lo difícils que són eixos eixercicis.

Me sorprén lo arriscades que són les teues amigues.

Els diferents usos de l'article neutre *lo* en valencià es resumixen en la taula següent:¹³⁷

<i>Funció</i>	<i>Construcció</i>	<i>Eixemple</i>
Substantivador d'adjectius qualificatius	<i>lo</i> + (adverbi) + adjectiu	<i>lo bo de viure en Alacant</i> <i>lo curios del cas</i> <i>lo (més) destacat</i> <i>lo dur que és el treball</i> <i>lo (políticament) correcte</i> <i>lo suficient</i> <i>lo necessari</i>
Substantivador de participis	<i>lo</i> + participi	<i>lo vist</i> <i>lo venut</i> <i>lo volgut</i> <i>lo ballat</i>
Substantivador de possessius	<i>lo</i> + possessiu	<i>lo nostre</i> <i>lo teu</i>

¹³⁷ En valencià clàssic era general l'article *lo* en funció neutra (*Tirant lo Blanch*: “¿*Qué és lo que voleu?*”, “*estant l'emperador en lo millor de son menjar*” “*car si la altesa vostra fa lo contrari*”, “*se abillaren lo millor que pogueren*” “*se n'havia a portar lo seu e lo de l'altre*”; *Espill*: “*Si lo contrari faran*”, “*que tot lo meu seria seu*”; *Vita Christi*: “*natura humana ha trobat lo que desijava*”, “*recordant lo que diu lo mateix propheta*”, “*li farà creure fermament tot lo contengut en la ley*”), el qual coincidia formalment en l'article definit masculí singular (“*lo comte*”, “*lo rey*”...). Només ocasionalment, darrere de preposició acabada en vocal, el *lo* neutre es contraïa també en *l*: “*al més prest que poreu*” (*Tirant lo Blanch*); “*dar-vos-he resposta del que demanau*” (*Vita Christi*).

En el gradual desplaçament de les formes clàssiques *lo / los* de l'article definit per les innovadores *el / els*, se donà paralelment una restricció a la funció neutra de *lo*, una forma que, d'esta manera, se tornà invariable (inclús en contacte en vocal) i adoptà posteriorment certs usos addicionals no existents en la llengua clàssica, com ara l'emfàtic o el causal.

<p>Demostratiu (substantivador de sintagmes preposicionals introduïts per <i>de</i> i oracions de relatiu introduïdes per <i>que</i>)</p>	<p><i>lo de</i></p> <p><i>lo de que</i></p> <p><i>lo que</i></p>	<p><i>¿Sabies lo d’Ampar i Quelo?</i> <i>No havia sentit lo de l’accident.</i> <i>És lo de sempre.</i></p> <p><i>Lo de que no vols anar és</i> <i>inacceptable.</i></p> <p><i>Lo que vols és impossible.</i> <i>Lo que has patit me pareix</i> <i>indignant.</i> <i>És just lo que demanava.</i></p>
<p>Introduïdor d’una oració explicativa d’un fet ja enunciat</p>	<p><i>lo + qual</i></p> <p><i>lo + que</i></p>	<p><i>Ha tornat a vindre, lo qual me</i> <i>desagrada molt.</i></p> <p><i>Ve somrient, lo que vol dir que</i> <i>ha aprovat.</i></p>
<p>Comparatiu</p>	<p><i>més / manco de lo +</i> <i>participi</i></p> <p><i>a lo + adjectiu /</i> <i>substantiu</i></p>	<p><i>És més sabut de lo que</i> <i>t’imagines.</i></p> <p><i>Va pentinada a lo Dama d’Elig.</i></p>
<p>Superlatiu</p>	<p><i>lo més + adjectiu / lo</i> <i>millor / lo pijor</i></p>	<p><i>Torna lo més pronte possible /</i> <i>lo més pronte que pugues.</i></p> <p><i>Lo millor que podies fer.</i> <i>Lo pijor de tot</i></p>
<p>Superlatiu absolut</p>	<p><i>de lo més + adjectiu /</i> <i>adverbi</i></p>	<p><i>Nos ho passàrem de lo més be.</i> <i>És de lo millor que podràs</i> <i>trobar.</i></p>

<p>Generalisador</p>	<p><i>tot lo + adjectiu / determinant</i></p> <p><i>tot lo que + verp</i></p>	<p><i>tot lo meu</i></p> <p><i>tot lo necessari</i></p> <p><i>tot lo que vullgues</i></p>
<p>Emfàtic</p>	<p><i>lo + adjectiu variable de qualitats graduables o quantificables + que + verp</i></p> <p><i>lo + adverbi referit a qualitats graduables o quantificables + que + verp</i></p>	<p><i>lo llaugeres que van</i></p> <p><i>lo desvanit que està</i></p> <p><i>lo estirats que pareixen</i></p> <p><i>lo bonica que eixia</i></p> <p><i>lo poc que m'espenta</i></p> <p><i>lo molt que s'ha esplayat</i></p> <p><i>lo be que agrana</i></p>
<p>Causal</p>	<p><i>en lo que + verp</i></p> <p><i>en lo + adjectiu / adverbi + que + verp</i></p> <p><i>per lo + adjectiu + que + verp</i></p> <p><i>de lo + adjectiu variable + que + verp</i></p>	<p><i>en lo que havies avançat</i></p> <p><i>en lo pereós que és</i></p> <p><i>Li ha passat per lo destrellatat que és.</i></p> <p><i>de lo trist que estava</i></p>

Locucions		<i>a lo gran</i> <i>a lo llarc</i> <i>a lo manco</i> <i>a lo millor</i> <i>a lo que es veu</i> <i>de lo contrari</i> <i>en lo referent a</i> <i>en lo successiu</i> <i>per lo regular</i> <i>per lo tant</i> <i>per lo vist</i> <i>per tot lo atre</i> <i>tot lo més</i>
-----------	--	--

12.6. ELS ARTÍCULS PERSONALS

En la llengua antiga els noms i els llinages de persona anaven a sovint acompanyats d'un article personal, el qual no tenia per qué denotar un especial tractament de respecte. Est us de l'article personal ha pervixcut en certs topònims:

Callosa d'En Sarrià

La Font d'En Carròs

Carrer de Na Jordana

Carrer d'En Llop

Carrera d'En Corts

Séquia d'En Gasch

L'article personal, en la llengua actual, s'usa aplicat exclusivament a noms de pila (no a llinages, encara que estos poden acompanyar o no al nom de pila) i només com

a tractament de respecte, puix els noms propis s'usen generalment sense article, com s'ha dit en 12.4.2.3.¹³⁸

L'article personal s'escriu en majúscula i presenta les formes *En* davant de noms masculins escomençats per consonant, *Na* davant de noms femenins escomençats per vocal i *N'* davant de noms escomençats per vocal:

el rei En Pere

Na Clàudia Morant, Bellea del Fòc d'Alacant

N'Eusebi Ortí, alcalde d'Atzeneta del Maestrat

N'Amàlia Sirvent, presidenta de l'associació de veïns d'Altabix

¹³⁸ Ademés d'este tractament de respecte, que és el generalisat en un nivell estàndart de l'idioma, s'usen també:

- *Don* i *Donya* (evolucionat de *Dona*), formes que antigament se reservaven a alts dignataris, especialment d'orige aragonés i castellà, i que en l'actualitat s'usen coloquialment com a sinònim de *el senyor* o *la senyora*: *Don Josep, Donya Ampar*.
- *So* (evolucionat de *senyor / senyora*), tractament popular otorgat a persones que mereixen especial respecte, sobretot en atenció a la seua edat o qualitats personals: *So Tomàs, So Vicenta*. A diferència de *En/Na/N'* i de *Don/Donya*, *So* ha d'anar introduït per l'article definit si no s'utilisa el vocatiu: *¡So Nelo, vinga ací!* Pero: *Diga-li al So Colau que no cal que vinga*.